

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.015/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Beréti Krisztián Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Beréti Krisztián ügyvéd) által képviselt **Felperes1** Cím1) felperesnek – a Dr. Anda Péter Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe1, ügyintéző: dr. Anda Péter ügyvéd) által képviselt **Alperes1** Cím2) alperes ellen illetményel kapcsolatos közsféra körébe eső elmaradt gyógypedagógiai pótlék megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.71.432/2020/20. számú ítélete ellen az alperes 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 78.000 (hetvennyolcezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

A 25.560 (huszonötezer-ötszázhatvan) forint elsőfokú és 25.600 (huszonötezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. november 10-én kelt 20.M.71.432/2020/20. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek gyógypedagógiai pótlék címén 320.000 forintot és ennek késedelmi kamatát, valamint 80.000 forint perköltséget. Akként rendelkezett, hogy az eljárás illetékét az állam viseli.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2012. szeptember 13. napjától 2020. augusztus 14. napjáig állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, kisgyermeknevelő munkakörben. Közalkalmazotti jogviszonyának időtartama alatt két sajátos nevelési igényű (SNI-s) kisgyermek gondozását, illetve nevelését végezte, egyikük gyermek1, míg másikuk gyermek2 volt.

[3] Az alperes 2018. szeptember 24-től gyermek2, illetve 2018. november 5-től gyermek1 bölcsődei ellátását biztosította, megállapodás alapján.

[4] gyermek1 2017. május 22-én konduktív szűrésen, majd 2017. június 14-től korai fejlesztésen vett részt a Szakszolgálatnál; 2021. március 15-ig nevelési tanácsadás feladatellátásban kapta meg a szükséges fejlesztéseket, míg 2021. március 19-től szenzomotoros szemléletű mozgásfejlesztésben vett részt az intézményben heti rendszerességgel.

[5] A Fejlesztő Központ a 2019. január 24-én kelt vizsgálati véleményében megállapította, hogy gyermek1 pszichomotoros fejlettsége valamennyi területen elmarad a korosztályától, ezért a BNO: R6290 kód rögzítésével indokoltnak tartotta a gyermek komplex egyéni gyógypedagógiai fejlesztését, amely alapján a gyermek speciális igényű. A 2020. március 13-án kelt ismételt vizsgálati véleményben megállapításra került, hogy továbbra is fennáll a sajátos nevelési igény. A Szakszolgálat szakértői véleményének felülvizsgálatában megállapította, hogy a gyermek pszichés fejlődés zavarral (súlyos tanulási zavarral) küzd, sajátos nevelési igényű, különleges bánásmódot, kiemelt figyelmet igényel, BNO kódja: F83, kevert, specifikus fejlődési zavarok megjelöléssel.

[6] A Szakszolgálat a 2020. szeptember 10-én kelt szakértői vélemény országos szintű tevékenységi körben végzett alapvizsgálatról elnevezési irat alapján gyermek2 vonatkozásában – aki 2016. szeptember 9-én született – megállapította a komplex állapotfelmérés eredménye alapján, hogy beszéd fogyatékoság okán sajátos nevelési igényű, eredményes beszéd- és nyelvi fejlődéséhez korai fejlesztés, gondozás megkezdése szükséges, BNO kódja: F80.9, a beszéd- és nyelv fejlődésének nem meghatározott zavara okán. Javaslatként rögzítette a korai fejlesztést, a többi gyermekkel egy csoportban történő együttnevelést azzal, hogy a gyermek a csoport létszámának számításánál 2 főnek számít. A vizsgálatkérés okaként pedig az került rögzítésre, hogy a szülő problémát jelzett beszéd- és nyelvi területen, a szakértő alapvizsgálatot a Szakszolgálat V. Kerületi Tagintézményében 2020 júniusában megkezdtek. A vizsgálati eredmények alapján felmerült a sajátos nevelési igény valószínűsége, így a sajátos nevelési igényre való jogosultság korai fejlesztése, gondozása megállapítása vagy kizárása céljából a dokumentációkat a Szakszolgálat Beszédvizsgáló, Gyógypedagógiai Tanácsadó, Korai Fejlesztő, Oktató és Gondozó Tagintézményéhez továbbították.

[7] A felperes a jogviszonya időtartama alatt többször szóban kérte a munkáltatói jogkört gyakorlójától a gyógypedagógiai pótlék kifizetését a sajátos nevelési igényű gyermekek gondozására tekintettel. 2020. augusztus 3-án kelt, majd augusztus 14-én pontosított kérelmében a felperes több kisgyermek nevelő kollégájával együtt visszamenőlegesen 3 évre igényt jelentett be ezen pótléokra. Képviselőjükben a Szakszervezet 2020. augusztus 24-én konzultációt kezdeményezett az alperessel, aki 2020. szeptember 17-én válaszelevelében vitatta az igény megalapozottságát.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes 2018. szeptember 24. és 2020. augusztus 14-e közötti időszakra gyógypedagógiai pótlék és kamata megfizetésére irányuló kereseti kérelmét megalapozottnak találta. Döntését a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a szociális, valamint a gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazatban történő végrehajtásáról szóló 257/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kjt. vhr.) 15. § (6) bekezdésére, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Gyvt.) 42. § (3) bekezdésére, a személyes gondolkodást nyújtó gyermekjóléti, gyermekvédelmi intézmények, valamint személyek szakmai feladatairól és működési feltételeiről szóló 15/1998. (IV. 30.) NM rendelet 1. § (5) bekezdésére, 35. § (1)-(5) bekezdésére, 46. § (1)-(3a) bekezdésére, valamint a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Nkt.) 4. § 25. pontjára, Magyarország 2018. évi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény 60. § (1) bekezdés b) pontjára, Magyarország 2019. évi költségvetéséről szóló 2018. évi L. törvény 60. § (1) bekezdés b) pontjára és Magyarország 2020. évi költségvetéséről szóló 2019. évi LXXI. törvény 59. § (1) bekezdés b) pontjára alapította.

[9] A perbeli jogkérdés elbírálása során elsődlegesen azt rögzítette, hogy az alperes és a kisgyermeknevelő a gyermekek gondozását, nevelését, felügyeletét közvetlenül végző intézménynek, illetve személynek minősülnek. Köztudomású tényként fogadta el, hogy a bölcsődei ellátás kiterjed a kisgyermek gondozására és nevelésére is, e két tevékenység egymástól nem különíthető el. Azok a Bölcsődei Nevelés-gondozás Országos Alapprogramjának 3.9. pontja értelmében is elválaszthatatlan egységet alkotnak, és ezek elvégzésére kötött ellátási megállapodást az alperes is a perbeli kisgyermek tekintetében.

[10] A felperes nevelésére bízott gyermek1 és gyermek2 kisgyermek kapcsán vizsgálta, hogy a gyermekek sajátos nevelési igényűnek minősültek-e a peresített időszakban. Érvelése szerint az Nkt. hatálya a bölcsődékre nem terjed ki, ezért nem fogadta el azt az alperesi hivatkozást, hogy a kisgyermek azért nem tekinthető sajátos nevelési igényűnek, mivel nem állt róluk rendelkezésre az Nkt. vonatkozó szabályozásának megfelelő szakértői vélemény. Hangsúlyozta, hogy az alperes a gyermekek BNO kódjait, illetve a 2019. január 24-i vizsgálati véleményben és a 2020. szeptember 10-i véleményben rögzítetteket nem vitatta. gyermek1 vizsgálati véleménye, illetve gyermek2 peresített időszakon kívül keletkezett szakértői véleménye alapján úgy ítélte meg, hogy a kisgyermek szakértői vélemények hiányában is sajátos nevelési igényűnek minősültek a perben releváns időszakban. A pszichés fejlődési zavar, a gondolkodást, járástevékenységet, nagymozgásos tevékenységet és a beszédet érintő fogyatékoság ugyanis olyan fejlődési zavarok, amelyek a peresített időszakban is kétséget kizáróan fennálltak és a gyermekek velük született fejlődési zavarának minősülnek.

[11] A per eldöntése szempontjából kizárólag annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes a ténylegesen sajátos nevelési igényű gyermekek gondozását látta el, függetlenül az SNI jogi értelmezésétől. Az alperes által sem vitatottan tényként kezelte, hogy a gyermekek fejlődési zavarral küzdenek, a bölcsődei ellátások során pedig nincs jelentősége annak, hogy rendelkezett-e az alperes a kisgyermekekre vonatkozó szakvéleménnyel. Ugyancsak nem tulajdonított jelentőséget a követelés megalapozottsága körében az alperes Szervezeti és Működési Szabályzatának, valamint Alapító Okiratának sem. Az alperes ellátási megállapodást kötött a kisgyermekekre vonatkozóan, és azt teljesítette is. A jogszabályi rendelkezés a pótlékra való jogosultság körében kizárólag a nevelési, gondozási tevékenységek ellátására tekintettel rögzíti a jogosultságot, nem a gyermekek korai fejlesztésére, illetve fejlesztésére. A jogszabály a pótlékra való jogosultság körében olyan személyi és tárgyi feltételeket sem rögzít a kisgyermeknevelők vonatkozásában, amelyek kizárólagos teljesülése esetén járna a pótlék.

[12] Alaptalannak ítélte az alperes álláspontját a Kjt. vhr. 15. § (6) bekezdésében rögzített együttes, három konjunktív feltétel teljesülésével kapcsolatosan is. Érvelése szerint ugyanis abból nem vezethető le, hogy legalább két gyermek egy csoportban történő ellátása esetén jár a pótlék és köztudomású, hogy a bölcsődék párhuzamosan végzik az ellátás körében a nevelési és gondozási tevékenységet. Nem találta alkalmazhatónak az alperes által hivatkozott módszertani levelet sem, mivel az a már hatályon kívül helyezett jogszabályi rendelkezésen alapul.

[13] Úgy ítélte meg, hogy a perbeli jogkérdés eldöntése szempontjából kizárólag annak van jelentősége, hogy a felperes sajátos nevelési igényű gyermekeket látott el, gondozott és nevelt. Nem az esetleges szakvéleményekre tekintettel teljesített többletmunkát, hanem a kisgyermekek nyilvánvaló, a peresített időszakban is fennálló sajátos igényeire, szükségleteire figyelemmel. Az összecszerűség körében a felperes álláspontjával egyezően arra a megállapításra jutott, hogy a felperest gyermekenként illeti meg a pótlék azon okból, hogy az általánostól eltérő munkaköri feladatok jellege, a feladat ellátásnak speciális körülményeire tekintettel illeti meg a gyógypedagógiai pótlék a közalkalmazottat. Mindezt alátámasztja a vonatkozó NM rendelet 46. § (3) bekezdése szerinti előírás is a csoportok létszámával kapcsolatosan, valamint a 2020. január 1-jétől hatályos Kjt. vhr. 15. § (6) bekezdése szerinti szabályozás, amely a több gyermekkel járó többletfeladatot emelt összegű pótlékkal honorálja. A nyári időszak kapcsán is úgy ítélte meg, hogy megalapozott a felperes igénye, tekintettel arra, hogy a jogalkotó a jogosultság körében nem tesz különbséget a jogviszony időszakai között és azt nem köti kizárólag a munkavégzéssel érintett hónapokhoz.

[14] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdése szerinti alperesi személyes illetékmentességre figyelemmel, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott úgy, hogy az alperes terhére eső eljárási illetéket az állam viseli, míg a felperes elállásával érintett követelésrész vonatkozásában a felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán szintén az illeték állam általi viseléséről rendelkezett. A túlnyomórészt pervesztes alperest a

polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-a alapján kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerinti mérsékelt összegű perköltség viselésére, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos mértékben.

Az alperes fellebbezése

[15] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, és elsődlegesen annak hatályon kívül helyezésével a per megszüntetését, másodlagosan megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[16] Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak a Pp. 176. § (1) bekezdés e) pontjára figyelemmel, a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján a pert kötelezően meg kellett volna szüntetni. Az elsőfokú eljárásban becsatolásra került az alperesi intézmény alapító okirata, amelynek értelmében az alperes helyes neve Alperes1, szemben a felperes által megjelöltekkel. A felperes nem létező, perbeli jogképességgel nem rendelkező személyt perelt be, ami miatt már az elsőfokú eljárásban kérte a per megszüntetését. Az elsőfokú bíróság a Pp. 191. § (2) bekezdése ellenére sem adott indokolást a kérelem mellőzésére, és nem vette figyelembe a Pp. 170. § (1) bekezdés b) pontját, így ítélete jogszabálysértő.

[17] Másodlagos kérelme indokául előadta, hogy a Kjt. vhr. 15. § (6) bekezdése szerinti konjunktív feltételek (legalább két SNI-s gyermek egy csoportban történő nevelése és gondozása) a jelen perbeli esetben nem teljesültek. A sajátos nevelési igényű gyermek fogalmát az Nkt. 4. § 25. pontja rögzíti és csak az a gyermek tekinthető SNI-vel érintettnek, akiről a szakértői bizottság állapítja meg a sajátos nevelési igényt. gyermek1 és gyermek2 kisgyermekek esetében az együttműködési megállapodás megkötésekor nem merült fel az SNI, utóbbi gyermek kapcsán a szakértői vélemény 2020. szeptember 10-én kelt, amikor is a nevezett gyermek már ellátásban nem részesült az intézménynél.

[18] Az elsőfokú bíróság téves megállapításával szemben az Nkt. rendelkezése a Gytv.-ben rögzített esetekben, így az SNI fogalmával kapcsolatosan irányadó. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság ezzel ellentétes álláspontra helyezkedik, indítványozta az Alkotmánybíróság megkeresését annak megállapítása érdekében, hogy mennyiben egyeztethető össze az Alaptörvénnyel, hogy a jogalkotó a 15/1998. (IV. 30.) NM rendeletben olyan fogalomra hivatkozik és keletkeztet a költségvetés terhére fizetési kötelezettséget, amelynek magyarázatát nem adja meg.

[19] Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett azon álláspontját, hogy szakvélemény hiányában a gyermekeket nem lehet SNI-vel érintettnek tekinteni. Kiemelte, hogy a gyermekek betegségét a vizsgálati vélemények tükrében valóban nem vitatta, önmagában az, hogy egy gyermek BNO-kóddal megállapított betegséggel rendelkezik, még nem jelenti azt, hogy sajátos nevelési igényűnek kellene tekinteni, mivel a BNO-kód a betegségek nemzetközi osztályozására szolgáló hierarchikus kódrendszer. Az SNI gyűjtőfogalom, amit szakértői bizottság állapít meg azon célból, hogy a diagnózis esetén a

gyermekek időben hozzájuthassanak a korai fejlesztéshez. Ezt a feladatkört a járási, illetve megyei szintű szakértői bizottságok látják el. A bíróság szakmai jártasság és különleges szakértelem nélkül nem állapíthatja meg a perrel érintett két gyermekről, hogy SNI-vel érintett, ahogy a bölcsődevezető sem jogosult erre és ennek hiányában a pótlékra való jogosultságról sem dönthet.

[20] Az elsőfokú bíróság annak sem adta pontos indokolását, hogy miért nem vette figyelembe a Kjt. vhr. 15. § (6) bekezdése szerinti, több gyermek nevelésére, gondozására vonatkozó kritériumot sem. Az, hogy a peresített időszakban nem hatályos jogszabály később miként rendez egy jogi helyzetet, sem lehet hivatkozási alap a jogosultság kapcsán, így annak nincs jelentősége, hogy 2020. január 1-jétől már egy gyermek esetén is jár a pótlék. Ugyancsak figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a Kjt. vhr. a gyermekek egy csoportban történő neveléséről és gondozásáról szól. A bíróság e körben levont következtetése okszerűtlen, gyermek1 és gyermek2 egy csoportba járásának időtartamát pedig nem vizsgálta. Nem került megindokolásra a döntés arra nézve sem, hogy miből jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a pótlék gyermekenként illeti meg a felperest. Arra figyelemmel pedig, hogy a nyári időszakban a kisgyermeknevelő nem végzi a kisgyermekek gondozását, többletmunkát nem lát el és perbeli esetben az érintett gyermekek nem is voltak a bölcsődében, szintén megalapozatlan az ítélet.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[22] Mindenekelőtt fenntartotta azt az álláspontját, hogy önmagában az alperes nevének elírása nem ad alapot a per megszüntetésére. A Pp. 7. § (1) bekezdés 2. pontja szerinti adatokból az alperes személye és perbeli jogképessége aggálytalanul megállapítható volt, így tekintettel arra, hogy az alperes rendelkezett jogképességgel, keresetőségi joga volt az alperessel szemben, így a per megszüntetésére nem volt lehetőség és ennek indoklása a másodfokú eljárásban sem merül fel.

[23] A Kjt. vhr. 15. § (6) bekezdése és a Gyvt. 42. § (3) bekezdése összevetésével aggálytalanul megállapítható, hogy a gyógypedagógiai pótlékra való jogosultság szempontjából nemcsak és kizárólag az Nkt. 4. § 25. pontja szerinti SNI-s gyermek gondozása után jogosult a kisgyermeknevelő. Amennyiben ugyanis egy kisgyermekről megállapítható és igazolható, hogy korai fejlesztésre szorul, úgy az ő gondozása, nevelése szakszolgálati vélemény hiányában is megalapozza a pótlékjogosultságot. Nincs relevanciája annak, hogy gyermek1 rendelkezett-e vizsgálati vagy szakszolgálati véleménnyel, mivel a Fejlesztő Központ véleménye alapján korai fejlesztésre és gondozásra szorult. 2017. május 22-től a gyermek ezt megkapta a szakszolgálatától a 2021. június 7-én kelt tájékoztatás értelmében, illetve a Szakszolgálat megyei szintű tevékenységében felülvizsgált szakértői

vélemény értelmében is a kisgyermek SNI-s volta igazolt. Mindezekből aggálytalanul megállapítható, hogy gyermek1 a peresített időszakot megelőzően rendelkezett a sajátos nevelési igényről a pedagógiai szakszolgálat által kiállított szakvéleménnyel és erre tekintettel kapott korai fejlesztést 7 hónapos korától részint a pedagógiai szakszolgálattól, részint a Fejlesztő Központtól. Emiatt a Gyvt. 42. § (3) bekezdésében meghatározott mindkét szempont alapján sajátos nevelési igényű gyermeknek minősült, és erről az alperes kétséget kizáróan tudomással bírt.

[24] gyermek2 esetében szintén pedagógiai szakszolgálati szakvélemény igazolja az SNI érintettséget, ezen gyermek Nkt. szerinti SNI-s volta is aggálytalanul igazolt. Az alperes a fellebbezésben is elismerte, hogy a gyermekek betegsége nem lehet vita tárgya. Hangsúlyozta, hogy sem a Kjt. vhr., sem az Nkt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy csak attól a pillanattól SNI-s gyermek, amikor a szakvélemény elkészült. Ebből következik, hogy irreleváns az, hogy mikor állapítják meg az SNI-re okot adó rendellenességet, a kisgyermeknevelőnek nem attól van többletmunkája, hogy kezébe kap egy szakvéleményt, hanem kifejezetten a gyermek rendellenessége miatt.

[25] A gyermekek egy csoportban történő ellátásával kapcsolatosan a Kjt.vhr. 15. § (6) bekezdésére utalva kiemelte, hogy annak nyelvtani értelmezése sem alapozza meg az alperesi álláspontot. A Gyvt. 42. § (3) bekezdése két okból különbözteti meg a gyermekeket és a Kjt.vhr.-ben megjelenő többszám ezt hivatott jelezni. Kisgyermeknevelőként egyszerre csak egy csoportban látott el gondozási feladatokat, ebből is következik, hogy a két kisgyermeknek egy csoportba kellett járnia. Hangsúlyozta továbbá, hogy 2020. január 1-jétől a jogszabály már expressis verbis kimondja, hogy egy gyermek után is jár a pótlék, gyermek1 pedig szakszolgálati véleménnyel igazoltan SNI érintettségű volt. Az alperes a gondozási megállapodásokat határozatlan időre kötötte, az alperes nyári ügyeletet ellátott, így amennyiben az adott kisfiú akár egy napot is a bölcsődében töltött, arra az időszakra megilleti a pótlék.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[26] A fellebbezés alapos.

[27] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által feltárt tényállás alapján a bizonyítékok eltérő értékelésével az elsőfokú bíróság döntésével ellentétes következtetésre jutott a gyógypedagógiai pótlékra való jogosultság körében.

[28] A másodfokú bíróság megalapozatlannak találta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás – Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti - megszüntetésére irányuló fellebbezési kérelmet. A felperes az elsőfokú eljárásban az alperesi alaki védekezéssel összefüggésben maga is jelezte a névelírást és megjelölte az alperes helyes

elnevezését. Az a körülmény, hogy mindezek ellenére az elsőfokú ítélet bevezető részében - elírás miatt - pontatlanul szerepel az alperes neve, nem eredményezi a Pp. 379. §-ának alkalmazhatóságát.

[29] Az érdemi döntés felülbírálatával kapcsolatban mindenekelőtt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes a gyógypedagógiai pótlékra való jogosultságát két sajátos nevelési igényű kisgyermek gondozására és nevelésére alapította. Az elsőfokú bíróság ezen kereseti kérelemről döntött és adott jogi érvelést, kereseti kérelem hiányában jogi okfejtése értelemszerűen nem terjedt ki a fellebbezési ellenkérelemben utóbb előadott azon érvelésre, hogy a gyermekek korai fejlesztésének indokoltsága is megalapozottá teszi-e az igényt. Mindezekre tekintettel a másodfokú eljárás tárgyát sem képezhetette az érvényesíteni kívánt jog kapcsán a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés levezetésére vonatkozóan elő nem adott jogi érvelés.

[30] A Gyvt. 42. § (3) bekezdése mondja ki, hogy a bölcsődei ellátás keretében a sajátos nevelési igényű gyermek, valamint a korai fejlesztésre és gondozásra jogosult gyermek nevelése és gondozása is végezhető.

[31] Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy az Nkt. 4. § 25. pontja az értelmező rendelkezések között adja meg a sajátos nevelési igényű gyermek, tanuló fogalmát, ilyennek minősül az a különleges bánásmódot igénylő gyermek, tanuló, aki a szakértői bizottság szakértői véleménye alapján mozgásszervi, érzékszervi (látási, hallási), értelmi vagy beszéd fogyatékos, több fogyatékoság együttes előfordulása esetén halmozottan fogyatékos, autizmus spektrum zavarral vagy egyéb pszichés fejlődési zavarral (súlyos tanulási, figyelem- vagy magatartásszabályozási zavarral) küzd.

[32] Azt, hogy a gyermeknél a sajátos nevelési igény fennáll-e, a pedagógiai szakszolgálat állapítja meg, amikor is komplex pszichológiai, pedagógiai-gyógypedagógiai, orvosi vizsgálat alapján a szakértői bizottsági tevékenysége keretében szakértői véleményt készít a pedagógiai szakszolgálati intézmények működéséről szóló 15/2013. (II. 26.) EMMI rendelet 7. § (1) bekezdés c) pontja értelmében. A szakértői vizsgálatot a szülő egyetértésével a bölcsődei ellátást nyújtó intézmény, szolgáltató is kérheti ugyanezen rendelet 13. § (2) bekezdés d) pontja alapján. A Gyvt. 42. /A. § (1) bekezdés b) pontja és (3) bekezdése rendelkezik arról, hogy a bölcsődei ellátásban a sajátos nevelési igényű gyermek annak az évnek az augusztus 31. napjáig vehet részt, amelyben a hatodik életévét betölti.

[33] Mindezekből következik, hogy a sajátos nevelési igényű gyermekre vonatkozó szabályokat a bölcsődei ellátás, nevelés és gondozás során is alkalmazni kell.

[34] Az Nkt. 47. § (1) szerint a sajátos nevelési igény speciális ellátást jelent, amelynek értelmében a gyermeknek arra van joga, hogy különleges bánásmód keretében állapotának megfelelő pedagógiai, gyógypedagógiai, konduktív pedagógiai ellátásban részesüljön attól kezdődően, hogy igényjogosultságát megállapították. Ezt a különleges

bánásmódnak megfelelő ellátást a szakértői bizottság szakértői véleményében foglaltak szerint kell biztosítani. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. XXXIII. törvény (a továbbiakban Kjt.) 75. § (1) bekezdése ad lehetőséget arra, hogy végrehajtási rendelet a Kjt.-ben meghatározottakon túl ágazati, szakmai sajátosságokra tekintettel további illetménypótlékot állapítson meg, ha ezt a munkakörbe tartozó, valamely, az általánostól eltérő munkafeltétel indokolja. Ehhez a plusz bérelemhez a feladat ellátásának speciális jellegére, a munkavégzést befolyásoló körülményeire, többletelemre van szükség. Mindezekből következően a gyógypedagógiai pótléokra vonatkozó jogosultsághoz a kisgyermeknevelők esetében szükség van arra, hogy szakértői bizottság állapítsa meg a gyermek sajátos nevelési igényét és a gondozás, nevelés erre figyelemmel történik, a meghatározott keretek szerint. A perbeli esetben nem vitatottan a két érintett kisgyermek esetében szakértői bizottság a keresettel érintett időszakban szakvélemény nem állapította meg a sajátos nevelési igényt, a „korai fejlesztésben részesülés” ettől eltérő kategória.

A kifejtettek alapján a felperes gyógypedagógiai pótlékra nem volt jogosult.

[35] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével nem értett egyet a kereseti kérelem megalapozottsága kapcsán, így az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva a keresetet elutasította.

Záró rendelkezések

[36] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, így a felperes köteles az alperes első- és másodfokú perköltségének viselésére, ennek mértékét a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése alapján felszámított perköltség figyelembevételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint határozta meg az elsőfokú, míg a 3. § (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárásra nézve, figyelemmel a 4/A. § (1) bekezdésére és arra, hogy a másodfokú eljárásra az alperes a megbízási szerződést nem csatolt. Mérlegelése során a mérsékelt összeg megállapításánál figyelemmel volt arra, hogy az alperesi képviselő 3 tárgyaláson volt jelen, azok időtartama összesen 1 óra 35 perc volt és az alperes 1-1 beadványt készített az első- és másodfokú eljárás során. Az IM rendelet 2. § (2) bekezdése a díjmegállapodás természetétől függetlenül jogszabályi lehetőséget biztosít a figyelembe vett ügyvédi munkadíj mérséklésére, mivel a bíróság arról határoz, hogy az ellenféllel szemben a megbízási díjból milyen összeg érvényesíthető. A felperes az elsőfokú eljárásban eltúlzottnak tekintette az alperes perköltségigényét, amely érveléssel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért a pertárgy értékére és a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre figyelemmel mérsékelt összegben állapította meg azt.

[37] A felperes Pp. 525. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a le nem rótt, Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdése szerint számított – figyelemmel a 41. § (2) bekezdésére is – elsőfokú és 46. § (1) bekezdés szerinti fellebbezési eljárási illetéket a felperes helyett a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2022. március 8.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró